

РЕШЕНИЕ

№ 1385

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Михаил Малчев

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
като разгледа докладваното от Михаил Малчев Въззивно гражданско дело № 20231000502382 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение №260864/21.06.2023 г. по гр. д. №4311/2016 г. по описа на Софийски градски съд е осъдено „Стройекспрес-НН“ ООД, ЕИК 125537703, със седалище и адрес на управление гр. Търговище, ул. „Епископ Софроний“ № 28, да заплати на всеки един от И. И. Д., ЕГН ***** и С. И. Т., ЕГН *****, на основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД сумата от по 23 721,93 евро - неустойка за забава, дължима за периода 06.12.2013 г. - 07.04.2016 г. по раздел V, т. 6 от предварителен договор за учредяване на право на строеж от 15.08.2007 г., заедно със законната лихва върху тази сума от 07.04.2016 г. до окончателното ѝ изплащане, като са отхвърлени от общо 56 677,32 евро (по 28 338,66 евро за всеки от ищите) и за периода 06.09.2013 г. - 05.12.2013 г.

Посоченото решение е обжалвано от ответника „Стройекспрес-НН“ ООД, действащ чрез процесуалния си представител, в неизгодната за него осъдителна част – в частта му, в която предявените искове на основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД са уважени за сумата от по 23 721,93 евро - неустойка за забава, дължима за периода 06.12.2013 г. - 07.04.2016 г. за всеки от ищите - И. И. Д. и С. И. Т.. Във въззивната жалба се излагат подробни съображения, че решението в обжалваната част е неправилно, незаконосъобразно, необосновано. Твърди се, че първоинстанционният съд при уважаването на исковете не се е съобразил със съдебната практика и доктрината, включително и с постановени тълкувателни решения по спорните въпроси.

Моли се решението да бъде отменено в обжалваната част, а предявените искове да бъдат изцяло отхвърлени като неоснователни.

В установения от закона срок, въззиваемите и ищци в първоинстанционното производство - И. И. Д. и С. И. Т., действащи чрез процесуалния си представител, са депозирали отговор на въззивната жалба. В него се излагат подробни съображения за неоснователност на въззивната жалба. Моли се решението да бъде потвърдено в обжалваните части.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от активно легитимирана страна в процеса против решение, подлежащо на възивно обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, след преценка на изложените от страните твърдения, доводи и възражения и на доказателствата по делото, съобразно разпоредбата на чл. 235 ГПК, приема следното:

Софийски градски съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД, подаден от праводателите на И. И. Д. и С. И. Т., които са наследници на починалите в хода на първоинстанционното производство първоначални ищци, за осъждането на „Стройекспрес-НН“ ООД да им заплати сумата от 56 677,32 евро - неустойка за забава, дължима за периода 06.09.2013 г. - 07.04.2016 г. по раздел V, т. 6 от предварителен договор за учредяване на право на строеж от 15.08.2007 г., заедно със законната лихва върху тази сума от 07.04.2016 г. до окончателното ѝ изплащане. При евентуалност, в случай че искът за заплащане на неустойка бъде отхвърлен, ищите предявяват иск с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 2 ЗЗД за осъждане на ответника да им заплати сумата 56 677,32 евро - обезщетение за пропуснати ползи за периода 06.09.2013 г. — 07.04.2016 г., изразяващи се в невъзможност за получаване на наем за обектите, които не са изградени поради неизпълнение в посочения период на задължението на „Стройекспрес-НН“ ООД за изграждане на сграда съгласно предварителен договор за учредяване на право на строеж от 15.08.2007 г.

Въззивният съд е обвързан само от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. чл. 269, изр. 2 ГПК, поради което следва да се произнесе само в пределите на релевираните доводи във въззивната жалба, а служебно, само когато неправилно е приложена императивна материалноправна разпоредба.

Видно е от предварителен договор от 15.08.2007 г., че на посочената дата между С. Й. и Й. Й. от една страна и ответника „Стройекспрес-НН“ ООД от друга е сключен предварителен договор за учредяване на право на строеж. Според договора С. Й. и Й. Й. са поели задължение да учредят в полза на ответника право на строеж върху свой поземлен имот (УПИ V-290, кв. 4 по

плана на гр. София, м. „****“), като запазват за себе си правото на строеж върху определени бъдещи обекти в сградата, а ответникът е поел задължение да изгради в имота съответната сграда. Съгласно раздел I, т. 1, ал. 1 от предварителния договор от 15.08.2007 г. С. Й. и Й. Й., като собственици на поземления имот, поемат задължение да учредят в полза на ответника право на строеж за изграждане на сграда в него, като запазват за себе си правото на строеж за определени обекти, конкретизирани в приложение към договора. Насрещното задължение на ответника е да изгради сградата, както и да предостави на учредителите на правото на строеж и други обекти, намиращи се в друга сграда (разположена в съседния имот, видно от посочения адрес), която също се изгражда от ответника. От целия текст на договора не остава съмнение, че единственото основно задължение за собствениците на поземления имот е да учредят право на строеж за ответника, а изцяло в задълженията на ответника е поставено да подготви бъдещото строителство на сградата и да го извърши. Задълженията на ответника включват и изработването на инвестиционния проект, както и предприемането на необходимите действия за одобряването му и издаването на разрешение за строеж (раздел II, т. 3, б. „б“ от договора). На тези задължения съответстват и задължения на собствениците на поземления имот за съдействие, които се изразяват основно в предоставянето на необходимите пълномощни за ответника, за да може да подготви започването на строителството (раздел II, т. 1, б. „а“ и „д“ от договора). Тези задължения обаче не са основни, а следват от необходимостта да се предостави съдействие от собствениците на поземления имот, тъй като по смисъла на ЗУТ възложител на строителство е само собственикът или лице с учредено вещно право на строеж (чл. 161, ал. 1 ЗУТ), а осъществяването на тези задължения на собствениците на имота предхождат учредяването на правото на строеж за ответника.

Видно е от приетия като доказателство нотариален акт № 84/17.12.2008 г. за учредяване право на строеж, че на посочената дата С. Й. и Й. Й. са изпълнили задължението си по предварителния договор, като са учредили в полза на ответника право на строеж за построяване на уговорената сграда. В първоинстанционното производство е прието и разрешение за строеж от 19.11.2008 г. (в сила от 06.01.2009 г.), от което е видно, че след учредяването на правото на строеж в края на 2008 г. не е имало пречки за започването на изграждането на сградата. Следователно наследодателите на ищците са изпълнили изцяло задълженията си по предварителния договор от 15.08.2007 г. за учредяване на право на строеж в полза на ответника и за осигуряване на необходимото съдействие за подготовката на строителството в имота. Според раздел IV, т. 5 и раздел II, т. 3, б. „й“ от предварителния договор ответникът е поел задължение да завърши сградата окончателно (включително с получаване на разрешение за ползването ѝ) в срок от 20 месеца, считано от датата на протокола за откриване на строителна площадка и за определяне на строителна линия и ниво, т.е. от 05.01.2012 г. Така срокът за изграждане на сградата е изтекъл на 05.09.2013 г.

Видно е от приетия като доказателства в първоинстанционното производство протокол за откриване на строителна площадка и за определяне на строителна линия и ниво от 05.01.2012 г., че строителството в имота е започнало около 3 години по-късно. Не е спорно между страните също така, че не са извършвани каквито и да било действия по строителството след подписване на посочения протокол от 05.01.2012 г. Това обстоятелство се установява и от няколко приети като доказателства удостоверения от Столична община - район „Красно село“, в които е отразено, че в имота не са извършени строителни дейности и дори не са премахнати съществуващите постройки.

От приетите в първоинстанционното производство писмени доказателства се установява по категоричен начин, че ответникът не е спазил срока, уговорен в договора за завършване на строителството. В раздел V, т. 6 от договора е уговорена неустойка, която се дължи, в случай че ответникът забави завършването на строителството с повече от 3 месеца. Неустойката се дължи за всеки ден на забавата, като размерът ѝ е определен от размера и стойността на обектите, за които собствениците на поземления имот са си запазили право на строеж и съответно са очаквали да придобият след завършване на строителството (по приращение съгласно чл. 92 ЗС). Начинът, по който е уговорена неустойката за забава в посочената клауза от предварителния договор, е типичен за договорите за строителството. В случая, е предвиден определен толеранс или „гратисен период“ (период от 3 месеца след изтичането на уговорения срок), за който забавата на строителя няма да бъде санкционирана, съответно от него няма да се търси обезщетение (неустойка) за тази забава. Следователно макар ответникът да е изпаднал в забава за изпълнение на задължението си да извърши строителството на 06.09.2013 г., той дължи уговорената в договора неустойка за забава, считано от 06.12.2013 г. Съгласно уговорката на раздел V, т. 6 от предварителния договор размерът на дължимата неустойка за забава се определя на 0,10 евро на ден за всеки кв. м от площта на обектите в сградата, които следва да станат собственост на собствениците на поземления имот след завършването ѝ. Предвидена е и горна граница за размера на неустойката от 20% от стойността на обектите, определена на база на 700 евро за кв. м. Самите обекти са описани общо в приложение № 1 от 15.08.2007 г. към предварителния договор, конкретизирани са в приложение № 2 от 29.02.2008 г. и окончателно са уточнени (най-вече с оглед на конкретните им площи) в нотариалния акт № 84/17.12.2008 г. за учредяването на правото на строеж. При определяне на размера на дължимата неустойка основателно е взета предвид от първоинстанционния съд площта на обектите, посочена в нотариалния акт. Там е отразена последната уговорка между страните, а и описанията на имотите в нотариалния акт следват одобрените инвестиционни проекти за сградата.

Според заключението на приетата в първоинстанционното производство техническата експертиза, която въззивният съд кредитира като

компетентно и обективно изготвена, общата площ на обектите съгласно нотариалния акт възлиза на 556,20 кв. м. Вещото лице е изчислило размера на неустойката за целия процесен период, но както се посочи, тя е дължима за период, който е с три месеца по-кратък. В тази насока правилно първоинстанционният съд е изчислил, че дължимият размер на неустойката за забава за периода 06.12.2013 г. — 07.04.2016 г. възлиза на 47 443,86 евро. Този размер не надхвърля максималния размер на неустойката по договора, който възлиза на 77 868 евро.

Видно от влязло в сила решение между страните от 30.01.2018 г. (в сила от 25.03.2019 г.) по гр. д. № 29419/2016 г. на СРС, 51 състав, че между страните в настоящото производство е признато за установено, че ответникът не притежава учреденото му право на строеж поради погасяването на това право по давност съгласно чл. 67 ЗС.

Безспорно е между страните, че въззиваемите в настоящото производство са правоприемници (по силата на осъществило се наследствено правоприемство) на С. Й. и Й. Й., които са сключили процесния предварителен договор и са учредили в полза на ответника в първоинстанционното производство съгласно нотариален акт № 84/17.12.2008 г. процесното право на строеж.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд намира от правна страна следното:

Въззивният съд намира, че процесната клауза от предварителния договор, с която е уговорена неустойка за забава между страните, е напълно валидна. Липсват основания за нейната нищожност съгласно чл. 26, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, включително липсва твърдяното от въззивника противоречие с добрите нрави и невъзможен предмет.

Поначало наличието на противоречие на уговорена неустойка с добрите нрави е свързано с увреждане за длъжника поради свръхпрекомерния размер на неустойката и когато единствената цел, за която тя е уговорена, излиза извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. В този смисъл е т. 3 на ТР № 1/2010 г. на ОСТК на ВКС. В случая уговорената неустойка за забава е насочена именно към обезпечаване на изпълнението от ответника във времево отношение, като санкционира неговата забава и обезщетява евентуални вреди за собствениците на поземления имот, които очакват да придобият собственост и върху обекти в сградата. Поради това не може да се приеме, включително и с оглед определения размер на неустойката, че тя е уговорена с цели, различни от посочените, или че представлява прекомерна увреда за длъжника. В допълнение следва да се има предвид и това, че нищожността на неустойката на посоченото основание се преценява към момента на сключването на договора (така и ТР № 1/2010 г. на ОСТК на ВКС), поради което погасяването на учреденото право на строеж поради неупражняването му в 5-годишен срок, което обстоятелство е настъпило значителен период от време след

сключването на договора, не може да бъде съобразявано при преценка за евентуална нищожност на неустойката на разглежданото основание.

Изтъкнатото от ответника обстоятелство, че след погасяването на правото на строеж не може да бъде изградена сградата, не може да доведе по невъзможност на предмета по смисъла на чл. 26, ал. 2 ЗЗД, което основание се преценява към момента на сключване на договора. Освен това, както беше разяснено, в случая за процесния период 06.09.2013 г. - 07.04.2016 г. изпълнението на договора от страна на ответника е било възможно, тъй като правото на строеж не е било погасено по давност съгласно чл. 67 ЗС.

В случая е безспорно, че ищците (съответно техните праводатели) не са направили изявление, с което да са развалили предварителния договор от 15.08.2007 г. Не е развален и договорът за учредяване на право на строеж от 17.12.2008 г., с който също е поето задължение от ответника да изгради сградата като насрещна престация за учреденото му право на строеж и който договор (в т. 4 се препраща към уговорките по предварителния договор от 15.08.2007 г.). Следователно договорните отношения между страните са се запазили и са съществували през процесния период 06.09.2013 г. - 07.04.2016 г., за който се претендира неустойка. Установява се, че ищците са избрали да се позоват на погасяването на правото на строеж по давност, но без да развалят сключените с ответника договори. Това изрично е видно както от изложеното в исковата молба, така и от приетата като доказателство в първоинстанционното производство покана от 28.03.2013 г. от Й. Й. до ответника. В нея строителят е приканен да заплати неустойки по договора, дължими за забавяне при започването на строителството, както и за временното му преустановяване, които по съществото си представляват също неустойки за забава, но липсва изрично изявление за разваляне на предварителния договор от 15.08.2007 г. Позоваването от страна на ищците на изтеклата давност, с която е погасено учреденото право на строеж, е извършено с предявяването на иска по гр. д. № 29419/2016 г. на СРС, 51 състав, което е направено след края на периода, за който се претендира неустойка в настоящото исково производство. Така за процесния период (06.09.2013 г. - 07.04.2016 г.) предварителният договор от 15.08.2007 г., както и договорът за учредяване право на строеж от 17.12.2008 г. са действали между страните. В рамките на този период за ответника е съществувало и правото на строеж, тъй като то се погасява за титуляра си, след като собственикът се позове на изтеклата давност съгласно чл. 120 ЗЗД. След като за процесния период двата свързани договора между страните са действали, а и правото на строеж е съществувало, то е било възможно строителят да изпълни задълженията си по договора за изграждане на сградата. Погасяването на правото на строеж, както беше вече посочено, е за напред - след направеното позоваване на изтеклия давностен срок. Поради това обосновано първоинстанционния съд е заключил, че за процесния период (06.09.2013 г. - 07.04.2016 г.) за ответника е съществувало задължението да изгради сградата съгласно сключените договори, както и обективна

възможност да стори реално това. Същият виновно не е изпълнил своевременно задължението си да завърши строителството, за което е изпаднал в забава. Поради това той дължи и уговорената неустойка за забава по раздел V, т. 6 от предварителния договор от 15.08.2007 г. за периода 06.12.2013 г. - 07.04.2016 г., както обосновано е съобразил първоинстанционния съд.

За по-голяма яснота следва да се посочи, че процесната неустойка за забава се претендира за период на действие на облигационното правоотношение между страните, през който е било възможно да се претендира изпълнение на задължението на строителя, което тя обезпечава. Това положение следва пряко от нормата на чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, където като принцип при неизпълнението на задължение във времево отношение, т.е. при забавено изпълнение, е предвидено, че кредиторът може да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата. Дори когато кредиторът избере да търси компенсаторно обезщетение (обезщетение вместо дължимото изпълнение), ако реалното изпълнение все още е възможно, длъжникът може да изпълни дължимото, макар и със забава, заедно с обезщетение за забавата, ако кредиторът още има интерес от изпълнението (чл. 79, ал. 2 ЗЗД). В този смисъл е и посоченото в мотивите на ТР № 7/2014 г. на ОСГТК на ВКС.

В случая право на строеж е учредено като своеобразно възнаграждение за ответника за извършване на строителството, уговорено в предварителния договор от 15.08.2007 г., имащ характер на договор за изработка. Неупражняването на правото на строеж представлява едновременно и неизпълнение по договора, тъй като ответникът е поел задължение по договора да изгради сградата, за която му е учредено право на строеж. Поради това следва да се разграничат двете възможности за собствениците на поземления имот, които са и възложители по договора за извършване на строителството. Те могат да развалят договора за учредяване на правото на строеж и свързания с него предварителен договор от 15.08.2007 г. поради неизпълнение на задължението на ответника да изгради сградата, но те могат и само да се позоват на погасяването по давност на правото на строеж поради неупражняването му в 5-годишен срок от учредяването му, без да развалят двата свързани договора, при което ответникът изгубва правото на строеж, но не се засягат съществуващите задължения по договорите. Тези две алтернативни хипотези изрично са разграничени в мотивите към т. 1 на ТР № 1/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Както вече беше изтъкнато, позоваването на погасяването по давност на правото на строеж, не представлява разваляне на договора за учредяването му, съответно в случая и на свързания с него предварителен договор, уреждащ отношенията между страните във връзка със строителството на сградата. В разглеждания случай виновното неизпълнение от страна на строителя е довело изтичането на давността за упражняването на правото на строеж. В тази насока следва да се съобрази обстоятелството, че ищците са се позовали на изтеклата давност повече от 2 години и половина след като е изтекъл срокът за упражняване на правото на строеж. Това е

предоставило достатъчно време на ответника да завърши строителството, ако е имал намерение да го стори (уговореният срок за това е 20 месеца).

Правилно първоинстанционния съд е приел за неоснователно възражението на ответника по чл. 92, ал. 2, предл. 1 ЗЗД, че следва да се намали размера на процесната неустойка поради прекомерност спрямо действително претърпените от ищците вреди. Спрямо ответника, който е търговско дружество, приложение намира забраната на чл. 309 ТЗ за намаляване поради прекомерност на неустойката, дължима от търговец по търговска сделка. Освен това по делото не е установено, въпреки дадените на ответника указания от СГС, какви са действителните вреди, претърпени от ищците, за да може да се направи евентуална преценка за прекомерност на размера на неустойката.

Обоснован е изводът на първоинстанционния съд и за неоснователност на възражението по чл. 92, ал. 2, предл. 3 ЗЗД за намаляване на размера на неустойката поради наличие на частично изпълнение на задължението на ответника по договора чрез прехвърлянето на собствеността върху обекти в друга сграда. Последното обстоятелство е правно ирелевантно за дължимостта и размера на уговорената неустойка за забава, които имат връзка единствено със задължението за построяване на сградата в срок. Също така установява се, че такова прехвърляне е осъществено, но въз основа на сключен впоследствие договор за покупко-продажба между страните. Макар в раздел I, т. 1 и т. 2 на приложение № 1 и приложение № 2 към предварителния договор да са описани конкретни обекти в друга сграда, които ще бъдат прехвърлени на собствениците на поземления имот в замяна на учреденото право на строеж, в последващия нотариален акт № 66/16.12.2008 г. страните са се договорили праводателите на ищците да закупят от ответника тези обекти. Видно е от посочения нотариалния акт, че страните са сключили договор за продажба, а следователно са постигнали последващо (след сключването на предварителния договор) съгласие за закупуване на обектите, вместо те да бъдат част от „цената“ за учреденото право на строеж. Този извод не се променя от размера на заплатена за трите обекта цена, който е по данъчната оценка на имотите, увеличена с дължимия ДДС.

Напълно неоснователно е и направеното в първоинстанционното производство възражение за прихващане от ответника, както обосновано е сключил СГС. Установява се по безспорен начин, че последният не разполага с вземане с правно основание чл. 72, ал. 1 ЗС за сумата от 77 390,44 лв. В тази насока ответникът твърди, че е заплатил средства за изработване на инвестиционните проекти за сградата, за тяхното одобрение и за получаване на необходимите разрешения за започване на строителството, включително на разрешение за строеж. Тъй като строителството на сградата не е завършено в 5-годишен срок, считано от издаването на протокола за откриване на строителна площадка и за определяне на строителна линия и ниво от 05.01.2012 г., съгласно чл. 153, ал. 2, т. 2 ЗУТ разрешението за строеж

е загубило правното си действие. Така съгласно чл. 153, ал. 10 ЗУТ и одобреният инвестиционен проект също е загубил правното си действие. С оглед на това направените от ответника разходи във връзка с одобряването на инвестиционния проект, издаване на разрешение за строеж, както и за други подготвящи строителството административни дейности, не може да се приеме, че увеличават стойността на имота. Приетото заключение на техническата експертиза в първоинстанционното производство също е категорично, че така сочените от ответника разходи, свързани с подготовката на строителството, не може да се приеме, че са довели до увеличаването на стойността на поземления имот. Извършените от строителя разходи не представляват подобрения по смисъла на чл. 72, ал. 1 ЗС и всъгласно критериите за това, приети в т. II на ППВС № 6/1974 г.

При така приетите за изяснени правнорелевантни обстоятелства и изложените правни съображения и настоящата съдебна инстанция достига до категоричния правен извод, че предявеният иск е основателен за сумата от 47 443,86 евро и за периода 06.12.2013 г. - 07.04.2016 г.

Тъй като правният извод, до който настоящата съдебна инстанция достига, съвпада изцяло с крайните правни съждения на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното решение да бъде потвърдено в обжалваната част.

По разноските:

С оглед изхода на правния спор пред въззивната инстанция на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК в полза на въззиваемата страна се дължат разноски. Съгласно представения списък по чл. 80 ГПК, ведно с доказателства за извършено плащане, в полза на С. И. Т. и И. И. Д. се иска присъждане на общо сумата от 13 418 лв. с ДДС – платено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство във въззивната инстанция. Основателно е възражението на въззивника за прекомерност на размера на заплатеното адвокатско възнаграждение от въззиваемите по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК. Заплатеното от тях възнаграждение от 13 418 лв. (с включен ДДС) следва да бъде намалено до минималния размер съгласно действащата към момента на извършеното плащане (25.08.2023 г.) редакция на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно общо на сумата от 9660 лв. с ДДС.

Воден от изложеното, Апелативен съд – София

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №2297/04.05.2023 г. по гр. д. №701/2022 г. по описа на Софийски градски съд в обжалваната от „Стройекспрес - НН“ ООД част.

В останалата част, като необжалвано, решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК „Стройекспрес - НН“ ООД, ЕИК 125537703, да заплати на всеки един от И. И. Д., ЕГН ***** и С. И. Т., ЕГН *****, сумата от по 4830 лева – сторени разноси във въззивното производство за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____